

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-939/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužitelja Damira Kramarića iz Osijeka, Brijest, Usorska 48, OIB: 83555572232, zastupan po punomoćniku Zoranu Šariću, odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom društvu Zoran Šarić i Slavko Nedić u Osijeku, protiv tuženika Addiko banke d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Šavorić & Partneri d.o.o, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 13. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, te uz javnu objavu presude, 8. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 7. Ugovora o kreditu od 10. lipnja 2008. koja određuje da banka ima pravo o korisnika kredita naplatiti naknadu za obavljanje bankarskih usluga u visini od 1,5% od visine kredita.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Slavonske avenije 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da isplati tužitelju Damiru Kramariću iz Osijeka, Brijest, Usorska 48, OIB: 83555572232, iznos od 721,20 EUR-a (sedamstodvadesetjedaneurodvadesetcenti) zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 27. lipnja 2008. pa do isplate po stopi do 31. srpnja 2015. koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u preostalom dijelu, odnosno u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da tužitelju na iznos od 721,20 EUR-a plati zatezne kamate koje su tekle od 26. travnja 2008. do 26. lipnja 2008.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko banci d.d., Zagreb, OIB: 14036333877 da isplati tužitelju Damiru Kramariću, OIB: 83555572232 plati trošak postupka u iznosu od 562,00 EUR-a (petstošezdesetdva eura) sa zateznim kamata koje teku od 8. svibnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 10. lipnja 2008. sa prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. Osijek sklopio ugovor o kreditu bez depozita broj 514003024-60010480313/2008, a koji Ugovor je banka unaprijed sačinila na standardnom obrascu ugovora o kreditu koji je sadržavao i odredbu o naknadi za obradu kredita, ističući da kao korisnik kredita nije mogao pregovarati sa bankom o toj odredbi. Nadalje, naveo je da mu je odredbom čl. 7. predmetnog Ugovora o kreditu tuženik naplatio naknadu za obavljanje bankarskih usluga u visini od 1,5% od iznosa kredita, odnosno iznos od 721,20 EUR-a. Istaknuo je da je predmetna ugovorna odredba nepoštena i ništetna te da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da on, kao potrošač, nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko sporne odrede. Isto tako, naveo je, da se obratio tuženiku sa zahtjevom za povrat neosnovano naplaćene naknade za obradu i odobravanje kredita, ali je tuženik navedeni zahtjev odbio kao neosnovan. Slijedom navedenog, tužitelj je predložio sudu da donese presudu kojom će usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev. Potraživao je i naknadu troškova parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da ne spori visinu tužbenog zahtjeva, odnosno ne spori da je naknada za troškove obrade kredita naplaćena 26. lipnja 2008. iznosu od 5.433,90 kn, ali da spori tijekom zateznih kamata od 26. travnja 2008. kako proizlazi iz tužbenog zahtjeva. Nadalje, istaknuo je prigovor zastare pozivajući se na odredbu čl. 225. ZOO-a, navodeći da je naknada za obradu kredita naplaćena je 26. lipnja 2008., a da je tužitelj tužbu podnio 10. srpnja 2025., dakle gotovo 17 godina nakon navodnog plaćanja utuženog iznosa tuženiku. Isto tako, naveo je da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već da se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu, koja nije primjenjiva u ovom predmetu. Tuženik nije učinio spornim da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 7. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita, ali je naveo da je sporno je

li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna i ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji su navodno naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita. Nadalje, naveo je da ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, kao i da nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 3. ZOO-a, odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03, navodeći da je jasno da su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi čl. 7. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove, te da ista odredba u odnosu na visinu i naplatu naknade upućuje na primjenu Odluke o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, koja Odluka propisuje jednokratnu naplatu za obradu kredita, kao i da je iznos naknade propisan u postotku od iznosa kredita, pa je stoga, istaknuo je, odredba čl. 7. Ugovora o kreditu u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, naveo je, temeljem odredbe čl. 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, istaknuvši da je jasno kako predmetna odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna. Tuženik je nadalje naveo da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe čl. 59. Zakona o javnom bilježništvu solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Isto tako, naveo je, troškovi obrade kredita iskazuju se kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS), pa budući da se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu, tuženik ističe da sukladno odredbi članka 84. ZZP/03-a nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe jer je odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. U odnosu na tužiteljeve navode da mu nije obrazložio strukturu sporne naknade, tuženik je naveo da prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke te strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču. Nadalje, naveo je da s obzirom na to da je Ugovor o kreditu otplaćen u prosincu 2019., tužitelj je njime dobio na raspolaganje 89.00,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a tužbenim zahtjev traži isplatu u iznosu od 640,06 EUR-a, ističući pri tome da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe (što osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu članka 326. ZOO-a. Tuženik je osporavao osnovanost i tijek zakonskih zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio sudu da odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja te da tužitelja obveže da mu na naknadi troškove postupka.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu priliježuću dokumentaciju te je pročitao Potvrdu od 22. siječnja 2018. (list spisa 3), Oglas (list spisa 5-6), Ugovor o kreditu bez depozita sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama (list spisa 7-16), Odgovor na zahtjev od 26.2.2025. (list spisa 17), dopis tužitelja upućen tuženiku od 28.3.2025. (list spisa 18), preslika g-mail-a – odgovor na prigovor (list spisa 19), preslik informacija banke – Naknade u poslovanju s građanima (list spisa 32-35), te je saslušao tužitelja.

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate koju je tužitelj učinio tuženiku temeljem nišetne ugovorne odredbe kojom je ugovorena obveza tužitelja za plaćanjem naknade za obradu kredita, te utvrđenje nišetnom navedene odredbe kojom je ugovorena obveza tužitelja da plati tuženiku naknadu za obradu kredita.

6. Među strankama je sporno je li nišetna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu sklopljenog između tužitelja i tuženika 10. lipnja 2008. te ima li pravo tužitelj zahtijeva od tuženika isplatu utuženog iznosa.

7. Među strankama nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o kreditu od 10. lipnja 2008.

8. Iz Ugovora o kreditu bez depozita sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama (list spisa 7-16) proizlazi da su čl. 7. tužitelj i prednik tuženika ugovorili da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed.

9. Iz odgovor na zahtjev Addiko Bank d.d. od 26.2.2025. (list spisa 17) proizlazi da je naknada za obradu kredita (ulazna naknada) za predmetni ugovor naplaćena 26. travnja 2008. u iznosu od 5.433,90 kn.

10. Iz dopisa tužitelja upućenog tuženiku od 28.3.2025. (list spisa 18) proizlazi da je tužitelj od tuženika zahtijevao povrat naknade za obradu kredita.

11. Iz preslika g-mail-a tuženika upućenog tužitelju 18. travnja 2025.– odgovor na prigovor (list spisa 19) proizlazi da je tuženik odbio isplatiti odnosno izvršiti povrat navedene naknade sa zateznim kamatama navodeći da je naplata naknade izvršena u skladu s propisima Republike Hrvatske.

12. Iz preslike informacija banke – Naknade u poslovanju s građanima (list spisa 32-35) proizlazi da su popisane naknade i iznose naknada koje je banka naplaćivala svojim korisnicima.

13. Iz iskaza tužitelja proizlazi da se sjeća da je sklapanje ugovora izgledalo kao i kod drugih ugovora, tako da je banka odredila sva pravila igre i uvjete. Ugovor je sastavila banka, bez ikakvog njegovog utjecaja na sadržaj ugovora. Ukratko je pročitao ugovor, ali djelatnik banke mu nije ništa objašnjavao, niti ikakve odredbe, a niti predmetnu odredbu za naknadu za obradu kredita. Nije mu objašnjeno koja je svrha plaćanja navedene naknade, niti koji se troškovi plaćaju navedenom naknadom. Djelatnik banke mu je dao uplatnicu i rekao da navedeni iznos mora platiti, ako želi realizirati ugovor o kreditu, a on je platio iznos koji je bio naveden na uplatnici. Nije bilo moguće pregovarati o predmetnoj odredbi, kao ni o drugim odredbama, kao ni o kamati i valuti. Ugovor je bio po principu uzmi ili ostavi. Namjena ugovora o kreditu bila je kupnja kuće za stanovanje i renovacija kuće, a u toj kući su stanovali i još uvijek stanuju. U to vrijeme, kao ni danas, nije imao OPG, obrt niti pravnu osobu u svom vlasništvu. Javni bilježnik nije mu objašnjavao predmetnu odredbu.

13.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim jer je uvjerljiv, logičan i bez proturječnosti i nejasnoća.

14. Nadalje, potrebno je reći da iako je tužitelj Ugovor o kreditu sklopio sa Slavonskom bankom d.d. a ne tuženikom, iz Sudskog registra Republike Hrvatske (javno dostupnih podataka) proizlazi da je Hypo Alpe-Adria-Banci pripojena Slavenska banka d.d., te da je Hypo Alpe-Adria Bank d.d. 11. srpnja 2016., promijenila ime u Addiko banka d.d.

15. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da je tužitelj od strane djelatnika banke nije bio informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, kao niti o iznosu navedene naknade. Navedena odredba o obradi kredita nije bila jasna, razumljiva i lako uočljiva. Osim toga, tužitelj nije bio informiran na što se konkretno ta naknada odnosi, te o naknadi nije mogao pregovarati, a nije bio niti informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi. Prema mišljenju ovoga suda, tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini naknadu za obradu kredita, te mu dati parametre za njezin izračun, te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

16. Člankom 74. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, 41/2014., u nastavku: ZZZP) propisano je da Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavke pod kojima se ti troškovi mogu primijeniti.

17. Odredbom čl. 96. st. 1. i 2. ZZZP-a propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništeta.

18. Prema odredbi čl. 99. ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasne i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

19. Nadalje, iz iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj ima status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopio radi kupnje kuće za stanovanje. Slijedom navedenog, a budući

da tuženik, na kojem je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača, nije niti dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj bio potrošač.

20. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Osim toga, tijekom ovoga postupka tuženik nije dokazao što tužitelj plaća plaćanjem navedene naknade i koji troškovi čine navedeni iznos naknade. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije pregovarao o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita.

21. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

22. Isto tako, budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da nije znao iznos naknade koji mora platiti, a koja naknada mu je naplaćena, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvaćanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

23. Nadalje, sukladno odredbi čl. 83. ZZP-a ovaj sud je uzeo u obzir i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora o kreditu.

24. Dakle, s obzirom na to da se radi o stambenom kreditu, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, potrebno je reći da tuženik nije dokazao koje je to pravedne i objektivno nastale troškove izravno pretrpio obradom zahtjeva za kredit, niti je dokazao na što se točno odnosi visina troškova obrade kredita. Slijedom svega navedenoga, odredba Ugovora o kreditu koja glasi: "Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed." je sukladno 96. st. 1. i 2. ZZP-a nepoštena, te ništetna u smislu čl. 102. st. 1. ZZP-a, pa je stoga odlučeno kao pod toč. I. izreke.

25. Budući da je ništetna predmetna odredba Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza tužitelja da predniku tuženika plati naknadu za obradu kredita, ta odredba među strankama se ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovore odredbe. Odnosno, sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., u nastavku: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za

obradu kredita. Iz Odgovora na zahtjev banke od 26. veljače 2025. proizlazi da je naknada za obradu kredita naplaćena 26. travnja 2008. u iznosu od 5.433,90 kn/721,20 EUR-a, ali je tuženik u odgovoru na tužbu osporavao da ja naknada naplaćena 26. travnja 2008. ističući da je ista naplaćena 26. lipnja 2008.

26. Na iznos od 721,20 EUR-a tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno čl. 1115. ZOO-a od 27. lipnja 2008. Naime, budući da je ugovor o kreditu sklopljen 10. lipnja 2008., prema ocjeni ovoga suda navedena naknada nije mogla biti naplaćena 26. travnja 2008., nego kako to tuženik navodi u odgovoru na tužbu i da ne spori da je predmetna naknada naplaćena 26. lipnja 2008. Ističe se da tužitelj nije dostavio uplatnicu niti Knjigovodstveni karticu s popisom svih uplata po predmetnom kreditu. Slijedom navedenoga, tuženik je dužan tužitelju platiti zatezne kamate na iznos od 721,20 EUR-a od 27. lipnja 2008. (odnosno od sljedećeg dana od dana za koji tuženik tvrdi da je izvršena uplata i koji datum tuženik ne osporava), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je (prednik tuženika) povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristilo nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je nepoštena i time ništetna. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao pod toč. II. izreke.

26.1. Imajući na umu prethodno navedeno, u preostalom dijelu a koji se odnosi na zatezne kamate koje su na iznos od 721,20 EUR-a tekle od 26. travnja 2008. do 26. lipnja 2008. tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan, te je odlučeno kao pod toč. III. izreke.

27. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

28. Tužitelj je u sporu nije uspio samo u neznatnom dijelu, stoga mu sukladno čl. cijelosti uspio u sporu pa mu sukladno čl. 154. st. 5. ZPP-a pripada naknada troška sastava tužbe u iznosu od u iznosu od 150,00 EUR-a sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23., u nastavku: Tarifa), trošak zastupanja na ročištu 3. ožujka 2026. i 13. ožujka 2026. u iznosu od 150,00 EUR-a za svako ročište sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, što sveukupno iznosi 450,00 EUR-a uvećano za 25% PDV-a iznosi 562,00 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku od 8. svibnja 2026. pa do isplate sukladno čl. 29. st. 1. 2. ZOO-a u vezi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20. i 114/22., u nastavku: OZ). Stoga je odlučeno kao pod toč. IV. izreke.

29. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio u sporu, tuženiku ne pripada naknada troška postupka, pa je odlučeno kao pod toč. V. izreke.

Osijek, 8. svibnja 2026.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-ba3a7**

Kontrolni broj: **09360-5ec94-28cb4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.